

“ceci est une pipe, ceci n’est pas une pipe” – “Mieuwmiuewwaaa”

Marcel Broodheaters, interview with a Cat

Mijn onderzoeksverslag is uitgevoerd in twee verschillende versies. De eerste versie is de compleet herziende versie in correct Nederlands. De tweede versie is de misfit-versie. Hierin is geen keuringsdienst van spelling aan te pas gekomen, waardoor deze versie een transparante blik laat werpen op mijn onvolmaaktheid. De keuze is aan de lezer.

Betoog

De context van andere kunstenaars of situaties wil ik vervagen/vervringen door mijn taalgebruik en mijn interpretaties ervan. De context vervaagt hierbij naar een andere context. De nieuwe context wil ik graag een meerduidigheid oproepen. Ik wil ons duidelijk maken dat we geen een universele vorm/taal delen. Ieder mens is uniek in zijn vorm van een interpretatie en observatie. De interpretatie verwijst naar meerdere koppelingen die ik in mijn proces maak. Als ik een context aanpak van een kunstenaar maak ik een nieuwe context. Een context met nieuwe gedachten en stromingen en context wat nog leeg is van onkruidigheden interpretaties. Ik kan de context op verschillende niveau's aanpakken. Het niveau's van historische verwijzing. Ik benoem daarbij dat elk kunstwerk leunt op een ander kunstwerk. Het kan nooit helemaal "vrij" zijn.

Elk nieuw werk rijkt daarbij een armlengte uit voor de historische context.

Het nieuw werk krijgt een lading zowel gewenst als ongewenst. Mijn positie is de nieuwe lading een richting op te geven. Kunstwerken¹ kunnen meer zijn dan amdemloos in een museum worden tentoongesteld. Ze kunnen verliefd worden met elkaar, of elkaar gaan bevragen, of het werk van de onnodigheid helemaal uitpluizen. het moet een dynamisch geheel worden. Waarom kan ik niet mijn eigengemaakte museum opstellen in mijn atelier? Vol staat van eigengemaakte interpretaties. Het kan een werk (oeuvre) van een kunstenaar helemaal doen verbreden en te verdiepen. De kunstwerken leven in mij zin. Ze leven in de vrijheid van de interpretatie. De unieke interpretatie.

¹ Waarom kan ik niet een eigengemaakte museum opstellen in mijn atelier? Dat vol staat van eigengemaakte interpretaties. Het kan het werk (oeuvre) van mij als kunstenaar helemaal doen verbreden en te verdiepen. De kunstwerken leven naar mijn zin. Ze leven in de vrijheid van de interpretatie. De unieke interpretatie. Los van critici, en beslissende curatoren.

Ik ben een misfit.

De misfit van het gedrocht van de onmisbare taal.
De taal van corruptie om het fatsoenlijke te praten.
De instanties maaïen het gras onder mijn voeten
vandaan. Ik tracht te proberen om mijn waarheid
zichtbaar te maken. Het creëren van een eigen
oorspronkelijkheid van de taal van de interpretatie.

Het citeren van collega's is mijn hartelijke
bezigheid. Het trachten naar een zelfvoedend
kunstenaar, is voor mij net als eten van mijn
moeders eigengemaakte erwten soep. Als zij dat
maakt, krijg ik een gevoel in mijn donder van. Het
gevoel van thuiskomen. Dat gevoel wens ik alleen
mijzelf toe. En dat is vooral het historische
kunstdiscours, ik wil erook in thuis komen. Met mij
kabaal verbale woorduitspattingen.

Ik veeg wel netjes me zwarte laarzen als ik van het
platteland kom en hopelijk laat ik dan geen ook
vieze modderstreken/verf streken achter. Als ik
dan binnen ben rukt de allendaagse wereld van de
kunsten naar mij

‘Materie Belichaamt’

waar ik mezelf in begeef. En de hij misschien een zwembroek draagt van de Ikea wil ik mee duiden dat hij een vooropgelegde niet zelfgekozen energie met zich draagt. Hij leeft in een andere dimensie. De dimensie van “het gemaakte”.

Het is als je net in slaap wil komen maar opeens vrij gesteld bent, van de realiteit, dat je hoofd een ommetje met je maakt.

Ben ik verschuldigd aan mijn eigen ideeën? Ze drukken tegen mijn hersenpan aan ze willen eruit en gezien worden. In de realiteit hun weg vinden. Het openbaren en niet alleen maar malen. De toestand waarin ik verkeer om tot een idee te komen kan ik zelf beslissen. Een idee komt niet zomaar, je kan er je eigen condities voorstellen. Hier beneden schetsbeeld van een situatie waar een vorm van een koppeling kan ontstaan. Die later in de realiteit zijn weg kan vinden. Het begint bij om jezelf heel nietig op te stellen, kijken of je verwant of niet verwant gezelschap hebt.

Hij sprong glansrijk het water in. Ik zwom baantjes in een zwembad in Breda. Ik keek om, met een mooie spleet dook hij het water in. Kwabbelend zwom ik door. In open en sluit, In open en sluit. Aerodynamisch zoefde hij mij voorbij. Hij zoefde iedereen voorbij. De superzwemmer had een Griekse Goden lichaam. Zijn fysieke toestand was de creme la creme van het plaatselijke zwembad te breda. Ik vroeg me daarna af; of een zwemshort kan kopen bij de Ikea.

Zijn conditie en zijn lichaam controleert het hele zwembad. Hij brengt magie in het water. Iedereen is op hem gefocust, en het wordt heel persoonlijk met ander woorden het wordt op jezelf teruggeworpen. Het is in zien waar je zelf staat en waar de andere staat. Van een neutraal iemand waar je anders niks mee te maken hebt. Zorgt dat het zwembad en de zwemmer en de mensen die ook “gewoon”baantjes trekken ervoor zorgen dat je anders naar het geheel gaat kijken. Met een kleine ingeving dat gebeurt. Want als je de alleen in het water had gezien zag je zijn lichaam niet en was er niks veranderd. Ik ben niet verschuldigd aan mijn ideeën ze komen per abuis naar mij toe. Ze zijn waardevol en mijn manier om de wereld te begrijpen en te interpreteren. De conditie die ik stel is als een observerende taak. “I am a spectator”. Dat is de rol

Geslonken taal in mijn binnenhuis van het Misfit zijn

De taal die ik uitspreek en mezelf onderbouw, is hoe ik probeer mijn objecten² te begrijpen. En een andere manier om naar ze te kijken. In mijn eigen taal zitten heel veel fouten en misverstanden maar daaruit put ik mij eigen creërend vermogen. Het zorgt voor nieuwe koppelingen die ik in beeldendproces niet kan verwezelijken. Om er een gedicht van te maken komt het lijdend voorwerp naar boven. De kern van het beeld/ en de sturing die ik het beeld op kan geven.

Als er een beeld wordt bevraagd met woorden van mij zijn het woorden die ik graag in verband breng met luttelige bestaanskenmerken daarmee bedoel ik observaties die ik maak als ik met het alledag doorbreng. De beelden kunnen nooit op een magische redenen los van staan maar met woorden kunnen ze meer geen zweven.

De context geven aan een object gebeurt met het bevragen en het omgeven van Taal. Ik communiceer dan letterlijk met het object. Het is interessant om te zien dat het object voor mij gaat dienen het wordt als het ware onderworpen doormij.

- Noem met 10 woorden wat het beeld niet is.
- Neem die gedachte mee naar een andere plek en ga ermee rondwalen en op een manier je te vervelen.
- Het rondwalen in voor groot belang nu daarmee krijg je nieuwe en innovatieve koppelingen.
- Het zuist door je kwabben heen en je kan er uiteindelijk niet van slapen.
- Laatste punt is die koppelingen dat je krijgt weer terug gaat werpen naar het object toe. Zo onstaat er een gezelschap van woorden die familier aan het object zijn. Het lijdend voorwerp gaat nu spreken.

Toeschouwer

Ze willen niet ontwijken van een narratief/informatieve element die ik ze meegeef. Daarbij schuifel ik de toeschouwer langs mij werken als een balletdanser die om een theekopje heen danst. Het zijn geen gebruiksaanwijzingen het is een manier om ze te interpreteren. Om er een taaligheid er aan te geven. Zonder die taal kunnen ze niet op eigen benen staan. Je kan het zien als, ananismen dus objecten die zielloos zijn een bepaalde bezieling meegeven. Voor mij zijn ze nooit dode, zieloze objecten het is een wereld die achter de objecten zit, en de taal moet er een zingeving aangeven.

Kanttekening

De taal die uitgesproken wordt vergaat, hij/zij gaat in lucht op. Wanneer iemand hem interpreteerd heeft de taal een ontvanger gevonden. De taal rust nu bij de ontvanger, en kan weer een andere uitkomst hebben. De taal gaat door en door en wordt constand opnieuw gevoed door meer en andere personen.

Taal mag alleen gebundeld worden als het echt nodig is. Met nodig bedoel ik als het zichzelf kan herdefinieren en kan onderschatten. Taal kan nooit consequent zijn. Want elke consequentie die eraan verbonden wordt is een misvatting van het begrip taal.

2 Ik in een galopse dans trapeer ik door de kiezels. De kiezels snakken naar indianen verhalen, de verhalen van de waarheid in de ziel. Verborgene verhalen die wij Animisme hebben genoemd. De dans gaat voort in een oneindige ontoelaatbaarheid van het geheel. Grote en kleine stenen komen in mijn dans gepas. En ik voel de kosmos in mijn eigen binnenzak.

Handschrift met Zolang ik een Hoofdletter struikel in mijn eigen atelier

Een afgifte van een bezorgingsservice naar een klant. Kleine pen-tekeningen dwalend over het courant, in omgevingsgebonden leven. Vrij-uit gaan zonder remmen. Kritisch, geen daadkrachtig werk. Onbezonnen noties van mijn omgeving. Gebonden, en ik zie er mogelijkheden in. Omdat het fragiele tekeningen zijn spreek de verbeelding meer dan “of het een mooie tekening is”. Het gaat meer om het ideeën die ik verkondig. De ideeën van relatie’s van onbegonnen tot stand komingen. Lachen, gieren, brullen met een kinderhand aangetast. Onhandig en mijn kind kan het ook kindertekeningen. Liefst wel.

Het moet klein, het liefst met een fine liner en op een stukje courant. Tactiel papier wat je bijna hoord als je het tegen elkaar wrijft.

Mijn eigen handschrift laten zien is heel belangrijk. Handschrift wat je eigen maakt. Handschrift vol met gaten en kieren tot je persoonlijkheid aan toe. Niks verbergen en vooral liegen dat is wat je eigen Handschrift maakt. Zoekend in mijn tekeingen ben ik altijd bezig om mijn eigen handschrift te vinden. Telkens opnieuw het zwarte parallelogram opnieuw uitvinden. Gekadereerd en niet vooral niet buiten de lijntjes tekenen.

Ik zie mijn tekeningen als een verzameling. Een archief die ik op wil bouwen met mijn dagelijkse trefpunten. Trefpunten die meestal gaan over op de wind geschreven gesprekken en details die ik toch niet helemaal kan opvangen.

Ik ben de Karel de Grote in mijn atelierpraktijk. Ik stuur geen legers aan en ik wil al helemaal nergens monopolie op hebben. Nee, ik wil mezelf liever zien als een dood eenvoudige jutter. Iemand die spullen verzamelt en vooral het werk aan andere over laat. Hij moet het zien of nuttig vinden en kan met een simpele hand beweging het oprapen. Zo veel mogelijk fysiek spullen aanwezig en moet ik als een lopende dweil over de spullen heen buigen. Het lopen en constant weer inverbazing vallen dat je iets bepaalt vind. Zo kan ik de condities stellen voor mij impulsieve manier van werken.

Om weer over de contrasteerde heer te gebruiken namelijk karel de Grote want hij was erg bezitterig maar dat wil ik juist niet. De spullen of objecten hebben hun eigen geschiedenis gehad ze zijn vaak ook van iemand anders geweest ook wel afgesleten readymades door mij genoemd. Ik respecteer dat. Maar in mijn atelier zijn ze vrij waar te staan dan ook. Hierarchie dat woord bestaat voor hun en voor mij niet.

De objecten of spullen zijn meestal functie dragend. Het zijn middelen om bepaalde functies of handelingen mee te doen of aan te geven. De objecten zijn ook altijd door mensen handen gemaakt in een fabriek of bij hun thuis. Ze kunnen ook van elke kleur zijn. En de naam die ze hebben gekrijgen van ons als taalkundig wezen is voor mij ook van belang. De naam van een ready made die wij hem hebben gegeven. Die naam kan ik ook inzetten in mij bezigheden in mijn atelierpraktijk. Als ik aan het lopen ben dwalen de namen van de spullen door mijn hoofd. Het levert misschien wel poezie op ? Ik breng een eigen hypnose aan. Bijen gezweem.

Het ratelt vaak heel lang door in mijn atelier en constant ben ik spullen aan het verplaatsen en in mijn hoofd de namen en worden die aan de spullen verbonden zijn ook te verplaatsen.

Altier van mij zijn conclusies te strengt verboden. Punctueel gedrag is ook zeer zeker uitgesloten. De objecten mogen zijn wie ze zijn. Ze mogen niet aan

rede voeringen worden onderworpen. Het staan op lozen schroeven is een goed uitgangspunt.

Als ik een object verbind aan een werk van mij dan is het altijd nog in de experimentale fase. Ik bedoel hiermee te zeggen. Dat alle objecten inwisselbaar zijn. Ze kunnen zeker worden gerycled. Niks staat vast. Ze dienen waar het uitkomt.

Eigenlijk wil ik een atlier met posters van naakend wild. Zoals als je dat ook wel eens in een bouwkeet ziet. Maar niet een of twee. Waar notabene de tweede een kalender is van 10 jaar geleden. Wat helemaal is vergeelt door de rook uitblazers onder ons. Mijn atlier moet dan helemaal vol hangen tot aan de plinten aan toe. Van ergernis, kijk ik niet meer naar de vrouwen en dan ik ben alleen gericht op mezelf. Natuurlijk met mijn verwikkelde objecten. Naar verlang naar tijd tranformeert het tot een rondbostige bordeel. Waar het soms heel hard aan toe gaat en dan aan vernieling geen gebrek. Mijn atelier wordt een schaamteloze onsmakelijke passieloze bezigheid waar de zelfdistructie aan de werkende tandwiel is aangezet.

Werkproces

Ik op de voorgaande bladzijdes hebt beschreven is een situatieschets van hoe ik mijn atelier zie. Op deze pagina zou ik graag mijn werkproces willen beschrijven.

De werkprocessen, die ik hanteer moeten mijzelf in staat stellen om heel bewegelijk te functioneren. Die bewegelijkheid bereik ik door mezelf op te stellen als een soort ongeleid projectiel. Daarmee hanteer ik mijn werkprocessen zonder den vooroordeel te hebben over de inhoud of waar het naartoe zou moeten leiden. In mijn werkproces mogen allerlei invloeden de revue passeren en te posiotenieren. Ik spring van de hak op den tak, maar in die methode van bevraging ligt de kern van mijn werkproces. In het werkproces kan nooit een lineaire lijn ontstaan, maar een serie van nieuwe mogelijkheden om tot werk te komen.

Mijn werkproces is heel vloeibaar. Vaak vloeit ook alles door elkaar en de werken waar ik mee bezig ben vloeien vaak in elkaar over. Daar ben ik me van bewust, en ik wil dat ook als zodanig sturen. Mijn Moleskine is mijn Bijbel daar kan ik alles in ordenen en categoriseren om er vervolgens op terug te grijpen. In mijne werkproces gaathet het werk door

verschillende fases als een racewagen. Eerst beland het idee in mijn Moleskine. Het is vaak een notitie van een snelle, korte gebeurtenis of een omschrijving van iets dat ik

persoonlijk waarneem. Het is daarna de relativering dat de klok slaat, het idee dat een werkproces gaat worden. Korte ingrepen maken hoofdzakelijk mijn werkproces uit. In bijna alle objecten, die tegelijk ontstaan, zitten over een periode verspreidt korte, maar weloverwegen impulsen die ik in het werk stop. Het werk groeit als het ware als onkruid in mijn atelier. Ik zet nooit al mijn ideeën om tot werken, maar ik creëer een ruimte waar ze nog in een alternatieve laag in contact komen met de gerealiseerde werken. Je zou kunnen zeggen dat zowel gereaaliseerde werken en ongerealiseerde werken even sterk in elkaar overvloeien.

In het idee dat ik heb ga ik verwante bronnen zoeken. De bronnen kunnen bestaan en ook ontstaan uit boeken, films, gesprekken, 'onder de douche staan', wandelen, thuiskomen en tijdschriften. Allerlei middelen om het werk een

draagvlak te geven. Het ondersteunt en onderbouwt de visie van mijn werk. Ook omarm ik vooral mijn misinterpretatie over het gevonden subject. Als ik dit onderzoek heb doorlopen, dat hand in hand gaat met het werk, ga ik kijken wat de (tijdelijke) uiteindelijk vorm van het werk is. De inhoud en vorm zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. De vorm met al zijn formele kenmerken draagt bij aan hoe je het beeld moet lezen. Hoewel ik vanaf het begin in mijn proces al bezig ben met het zoeken naar een geschikte vorm ben ik op dit punt bezig te zoeken naar een geschikte uitkomst. Deze uitkomst is voor mij van belang om de inhoud te kunnen begrijpen en over te brengen. Later in dit verslag zal ik het ook nog over de context in de presentatie hebben die hierbij om de hoek komt kijken. Het eindwerk is nog inwisselbaar en verplaatsbaar. Als ik tijdens mijn proces even over mijn schouder kijk, ben ik van mening dat er al te veel kunst is op de wereld, zodoende organiseer ik het werk weer opnieuw. Hiermee kom ik tot nieuwe inzichten om weer aan een herontdekt proces te starten

Misbaksel attitude

De mislukking, is waar bijna alle kunstenaars met veel lof over praten. Het falen, tegen aanschoppen, peinen en weer door gaan. Het atelier routine in 9 woorden. Gelukkig is het geen tiental. Wij mogen gelukkig nog falen in ons beroeps praktijk. Coyote van Warner Bros is de ultiem figuur voor het falen, door zijn stomiteiten mislukken altijd de kans om zijn rennende stuk vlees Roadrunner te pakken. De kracht van Coyote zit hem in sympathie voor het publiek op te wekken door zijn alom aanwezige klunzigheid. Wij voelen mee omdat hij constant faalt in al zijn praktische bezigheden. Ik voel me hierbij heel erg verwant. Ik in mijn praktische zaken mislukt het ook altijd. Ik krijg het nooit netjes, of echt “nieuw” het is altijd met “de Franse slag gemaakt”. Coyote en Roadrunner hebben geen verbale communicatie, ze communiceren met aanwijsborden. De inhoud van die borden slaan bijna altijd letterlijk op de emotie of de actie die komen gaat. Het is een hele basale maar duidelijk communicatie. Ik adoreer die communicatie want ik zal willen dat ik die communicatie ook wil met mij beelden.

De houding die ik aan wil nemen zoals coyote. Zoals ik hierboven al beschreven heb mislukken mijn atelier praktische bezigheden ook vaak. Maar door mijn mislukkingen probeer ik ook een sympathie voor het publiek te creëren. Bewust mijn onhandigheid in zetten. Onhandigheid in de materialen ervan. Het moet een doe het zelf uitstraling hebben. Een combinatie van meerdere bestaande objecten. Wat tot een assemblage kan gecreëerd worden.

In de verschillende facetten waarmee Coyote roadrunner probeert te pakken gaan er meerdere posities aan vooraf. Het zijn fragmentale bezigheden in een groter verhaal. Tijdens het maken van mijn objecten, tracht ik ook naar meerdere spullen die bij elkaar komen. Om een groter geheel duidelijk te maken. Het zijn steeds kleine aanwijzingen. Kleine mislukkingen in een de werld van taal en mijn mislukkig.

Instrument van de mogelijke ‘onkunde’

Kunst is altijd een instrument om te communiceren. Die communicatie verschilt echter van tijd tot tijd. Hiermee bedoel ik de manier van communiceren, hetgeen wat gecommuniceerd wordt en hoe we naar de communicatie kijken. Hiermee kan er een ruis ontstaan in de overdracht tussen het beeld of object naar de toeschouwer. Het beeld wordt onbegrepen en onverstaanbaar, die onverstaanbaarheid zou je kunnen vergelijken met een misfit. De toeschouwer zal dan een miscommunicatie ervaren waar hij geen grip op kan krijgen. Hij werpt het beeld af als een te onbereikbaar beeld, die alleen door de romantische kunstenaar ervaren kan worden. Naar iets waar de toeschouwer geen kennis van heeft. De toeschouwer zal zeggen dat het beeld ontoegankelijk en dus insider-art is.

Maar het kan ook andersom gebeuren, dat het beeld of object ook de misfit over de toeschouwer kan uitroepen omdat deze toeschouwer haar niet snapt. Waardoor de toeschouwer een afstand voelt ten opzichte van zijn/haar omgeving omdat het beeld dat hij/zij niet goed begrijpt zich in deze omgeving manifesteert.

Waardoor het beeld/object zich groter gaat voelen dan de toeschouwer. Hierdoor ontstaat er een macht van de kunstenaar.

In beiden gevallen gaat het om de verbeelding en de kennis van de kunstenaar en die van de toeschouwer die de miscommunicatie veroorzaakt. Is de misfit dan de toeschouwer, want hij heeft gebrek aan verbeelding of kennis? Of is het de kunstenaar die niet zo scherp heeft gehandeld in zijn beeld of object?

Kunst is altijd gerelateerd aan een omgeving en zo kunnen we haar begrijpen. Het heeft de omgeving nodig om zich te kunnen manifesteren. Daar-teenover wordt ze wel ruimtelijk geïsoleerd, in de museale omgeving, om zo kenbaar te maken dat zij kunst is. Ze mag niet verward worden met de realiteit. Als ze verward wordt met de realiteit kan er een misplaatsheid ontstaan. Zo zal de toeschouwer niet meer weten wat kunst is of wat ‘gewone’ objecten zijn.

Hiermee vormt ook het uiterlijk van het werk een obstakel, zoals zich dat ook voordoet bij de misfits, zij kunnen er namelijk ook uitzien als ‘gewone’ mensen, maar toch misfits zijn. Kunst heeft geen vaste afgesproken vorm. Om het nog complexer te maken kunnen objecten ook het uiterlijk van kunst hebben, maar dit niet per sé zijn. Aan hen ontbreekt de ‘inhoud’, een soort bewustzijn dat zij van hun omgeving (de kunst) afwijkend zijn. Zij hebben hierdoor geen positionering binnen deze kunstomgeving.

Daarbij kan de kunstenaar het uiterlijk van het beeld/object benaderen vanuit een bepaalde betekenis die hij eraan wil geven. Zo kan er een misopvatting ontstaan van de toeschouwer als hij het uiterlijk van het beeld/object niet kan rijmen met deze betekenis. Dus ontstaat er een miscommunicatie tussen beeld en betekenis. De eigenlijke betekenis wordt net zo goed veroorzaakt door de toeschouwer zelf. De betekenis zit dus in het beeld/object zelf en wordt veroorzaakt door de reactie van de kunstenaar en de toeschouwer hierop. Zal de misfit in het beeld/object zelf zitten of is het de schuld van de kunstenaar wanneer deze hem bijvoorbeeld verkeerd plaatst of verwoord? Zou het uiteindelijk wel nodig zijn als kunstenaar om alles uit te leggen door middel van het beeld/object?

Nee, ik ben de misfit, want ik interpreteer alles anders en onbegrijpelijk.

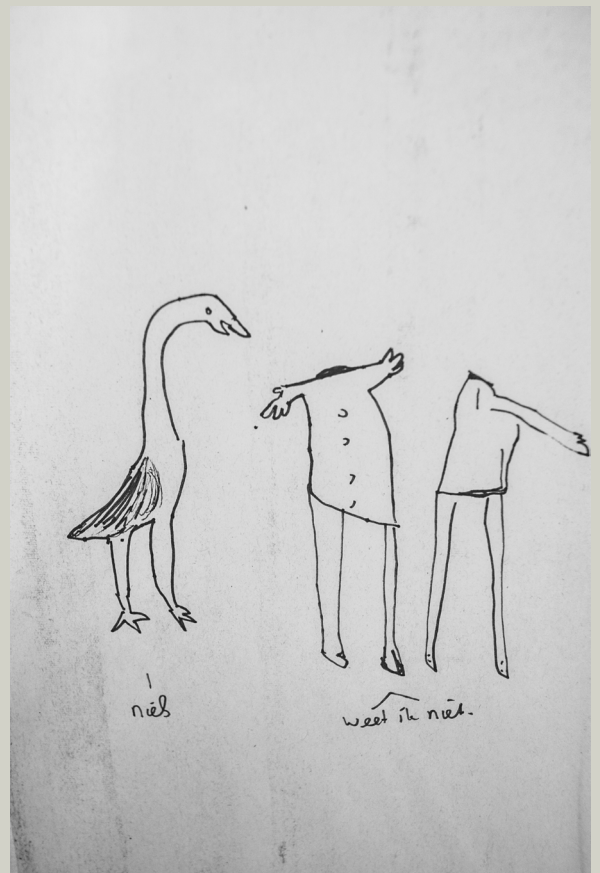
Guillome Bijl, *Composition Trouvée*, 1990

P. 2

Jheronimus Bosch, *Het narrenschip*, 1494

P. 3

Niels Goos, *Geen naam*, 2014

P. 5

*'Gehabitateerd in ons geconserveerd
Geduldig = reiken naar het blauwe'*

Niels Goos, *Titels voor werk*, 2014

"Waarheid is net een toverbal die om de drie seconden van kleur verandert."

Arno Grunberg, *Mensheid zij geprezen, Lof der zothed*, 2001

T-shirt 24 lettertekeningen.

Niels Goos, Signeersessie, 2014

Impression du café

Ik ben een ivorenbal
in het diepst van mijn gedachten
en lig op de eerste stoot te wachten

Over het groene laken
van mijn geheimste begeren
rol ik glimlachend voort
niets kan mij deren.

Om mij raast rauwe wereld
rinkeld geld en glazen bier
klinkt de zinneloze kreet van
ober daar en ober hier

Zalig lig ik rond te kijken
hagelblank en engelrein
al wat ik doe is
biljartbal zijn

Godfried Bomans
uit *Buitenlingen*, 1948

Fitter, gelukkiger, productiever
Comfortabel, niet te veel maken
Regelmatische lichaamsbeweging in de sportschool 3 dagen
per week
Collegiaal tegen je materiaal.

Op de plaats rust, goed verzamelen
Geen magnetron diners en verzadigde vetten
Een patiënt is een betere coureur, een veiligere auto, iederee kan het die auto rijdt.
Goed slapen, geen slechte dromen, geen paranoia
Voorzichtig zijn voor het materiaal, toe-eigeningen

Blijf in contact met oud materiaal, geniet van hun tweede
leven met levendige dranken.

Ik zal regelmatig controleren krediet bij gat in de muur
Gunsten voor gunsten, fondsen, maar niet in de liefde
Liefdadigheid, permanente opdrachten, op zondag goed
materie verzamelen

Op een beter tempo langzamer en berekend
Geen kans om te ontsnappen, nu naar de zelfstandigen
Bezorgd, maar niet machteloos
Een mondig en geïnformeerd lid van de samenleving in
mijn eigen atelier.

Pragmatisme, geen idealisme
Zal niet huilen in mijn atelier
Banden die grip op een nat wegdek verlenen.
Een goed geheugen

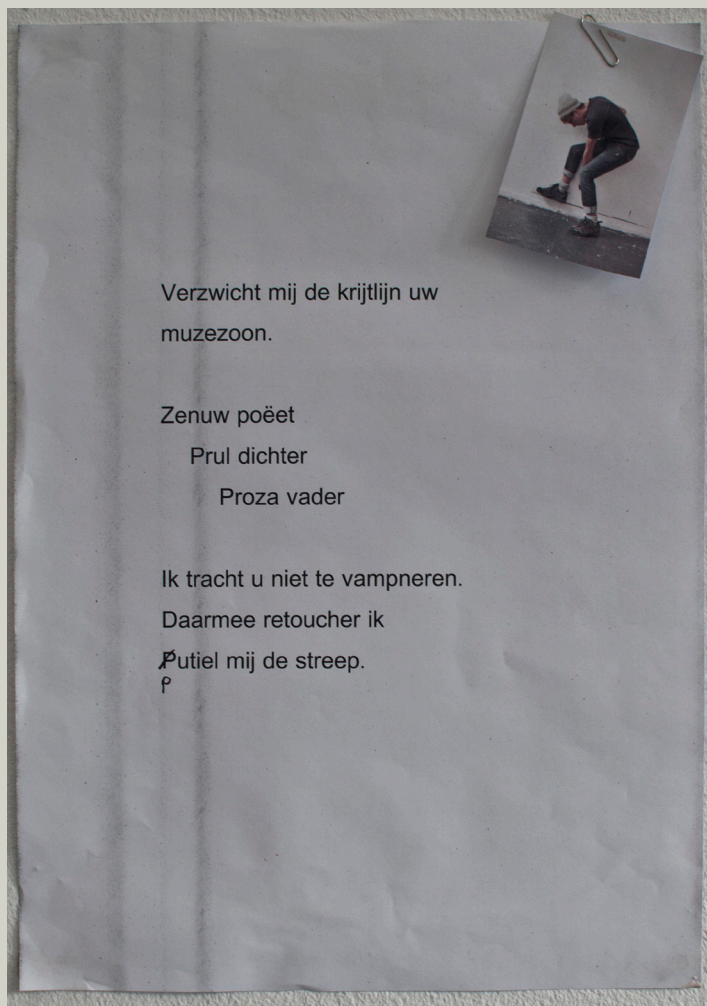
Nog steeds zoent met speeksel
Niet langer leeg en het hectische zijn

Kalm, fitter, gezonder en productiever
Een plint in je atelier op steroïde.

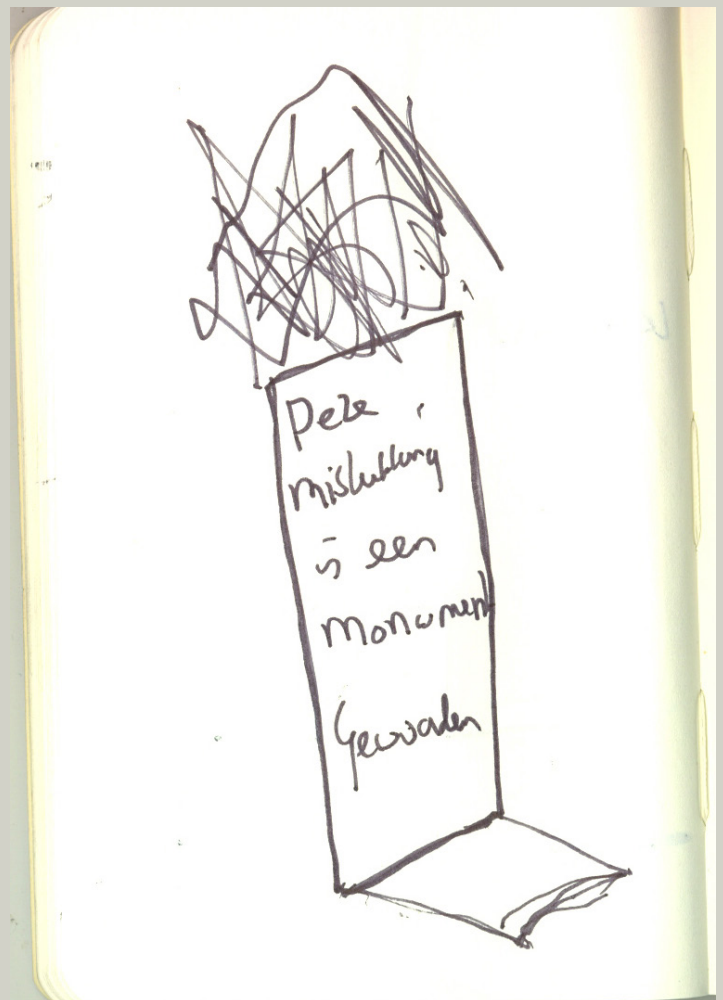
Niels Goos

P. 8

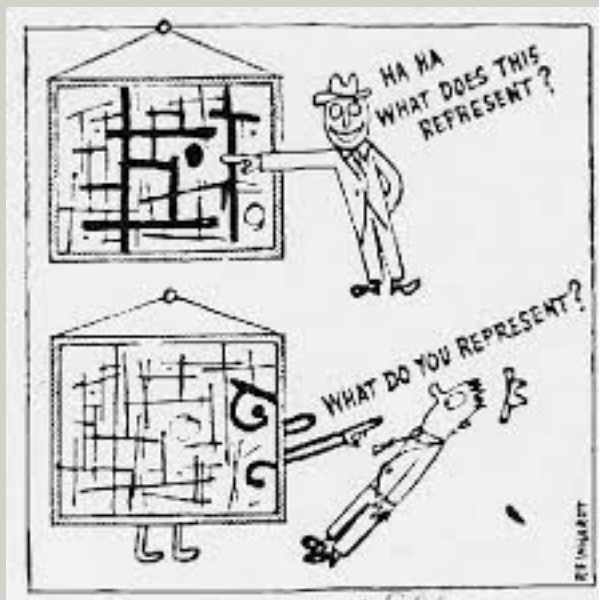
Niels Goos, zelfportret, 2013

Niels Goos, aantekening Moleskine, 2014

“The artist may not necessarily understand his own art. His perception is neither better nor worse than that of others.”

Sol LeWitt, Sentences on Conceptual Art, 1969

Ad Reinhardt - 1946

“(...)Hoe nu heeft de mens zich,de gehele geschiedenis door verhouden tot de papegaai? Hoe heeft hij zich de papegaai voorgesteld en wat zegt dit over de mens? Hoe denkt de mens zichzelf, in wat hij zich voorstelt over de papegaai?

De woorden van de papegaai, zijn dat woorden? Voor ons wel, zegt men, voor hem niet. Het zijn klanken voor hem,als het ruizen van de wind, het borrelen van het water in de leidingen van de centrale verwarming. Betekenloze klanken. Hij geeft door wat hij hoort.”

H. Van Boxtel – Naar de ziel van de fles, 1988

Metgezellen

Bent u weleens iedereen.. ? Opmerkelijk he ? De spreekwoordelijke chameleon is niet ver van u vandaan. Beslis u maar wie u wil zijn. Geen plaatsvervangende schaamte.

Verwantschappen snel gevonden, past u snel in het keurslijf van iemand anders. Je indekken in de ander. Je eigen persoonlijk had zo min mogelijk naar voren moet komen. Daarbij tref je iemand anders aan.

Wij als mens kunnen bijna niemand anders meer zijn. Het wordt gecheckt bij je geboorte. Het staat op je ID. Maar graag hebben we toch een ontsnappings drang. De drang om incognito te bivakeren en verschillende rollen aan te nemen. De droom naar een ontsnapping waar ik kan fungeren als een chameleon waar ik buiten mijzelf kan stappen om andersmans werk of gelegenheid te onderzoeken.

Te onderzoeken en vooral te prezen in niet zijne of haare staat van doen. Het ontwrichten en binnenstebuitenkeren. Opzoek gaan naar de essentie waar hij nu kan plaatsvinden. De weerslag waar hij nu kan verwijzen.

Ongebalsemd

De kunststenaar laat zich los kweken van het kunstwerk. Het werk dwaalt rond in de kweekvijver waar nog andere kikkervisje rondzwemen, misschien wel hordes. Het werk kan anoniem gaan functioneren in de alom grote en omvangrijke vijver. Het werk kan dan ook zeker blootgesteld worden aan andere werken. Ze gaan met elkaar in een soort van conflict of minder heftig kan het ook wel een uitwisseling noemen. In de vijver waar de kikkerdril ook bij elkaar samenvoegd kunnen er verschillende groeperingen ontstaan. Klusters van kunstwerken die parallel met elkaar zijn. Er komen verschillende uitwisselingen voor, en de maker gaat daarbij in dienst stellen van zijn werk. Je vertegenwoordigt je werk. Met al je autonomen gevoelens in de binnenzak. Het autonoom staat in zeker zin niet meer centraal voor mij. Het is al losgekweekt van de kunstenaar. Gaat een eigen leven leiden. Na de dril wordt het heel snel digitaal als een archief. Gebeurt in een paar uur. Het delen en zo maar vermendigvuldigen in een digitaal ladenkast. Mensen kopiëren het weer van elkaar en worden spoofs mee gehouden. Het werk leeft een eigen autonoom bestaan. Maar zonder een eigen wil van de maker. Het speelt met een pinokio traditie. Het werk krijgt kuren en raakt steeds verder op de voorgrond dan als zijnde de kunstenaar. Iedereen kan de ladenkast opentrekken en toegang krijgen tot de bron. En ik heb lof voor die genen die een kunstwerk in dienst stellen voor de mens en maatschappij. En puur in te laten zinken die werled van het alledaagse schorimorie en de hoge ambtenaren.

Het spraakgebrek in Verbaal kabaal

Kurt Schwitters

Het spreekgebrek in Verbaal kabaal.

De grondlegger van het verbaal kabaal Kurt Schwitters reisde af van Duitsland (eigenlijk “Engeland”) naar Nederland om met mij een kopje troost te drinken te Leide. Ik vroeg raad, namelijk, hoe spreek je een klank uit? De klank of je kan het ook een woord noemen kon maar niet van mijn tong afrollen. De klank was zo raar of onwennig of niks dat ik de klank maar niet kon produceren. Als een klank niks betekend kan je het dan wel uitspreken? Het zit alleen ergens in een ladekast mijn hoofd. We gingen door de achterdeur naar binnen. Pakten de rugen van de stoelen beet en gingen zitten met een pulseerde beweging schuifelde we de stoel aan de tafel. De koffie kwam gelijk.

Het voorstellen aan elkaar gebeurde net buiten het koffie tentje om de hoek bij de Surinamestraat. Ik hoefde niet lang te wachten. Maar het voorstellen dat was niks meer dan korte fragmentale houderige gebeuren en het woord “Dag”.

Kurt hefde zijn vingers op om een rondborstige klontje suiker te laten dompelen in zijn zwarte koffie. Toen het de suiker net het nat van de koffie raakten. Sloeg Kurt plots een klank uit om de het geluid van het dompelen van de suiker te dempen. Ploemps.

Ik wilde de beste man na doen, en ik liet net het suikertje los en wilde de klank uit mijn de keel laten lopen maar van onderaf inwendig in mijn lichaam, kwam er een flinke scharele hoestbui aanzetten. De kank was verdwenen in de schrale tocht. Hij lachte mij uit. Maar ik kan moeilijk meelachen het waren niet meer als kleine onbehoopen kuchjes.

Ik haalde de klank uit mijn ladekastje en schreef de klank op een blanco servetje op. OELALA, en draaide het naar Kurt.

Het gelach was net al gestaakt en hij keek me aan.

En hij sprak tot mij, OELALA ;zei Kurt.

Een omvangrijke opwindning kwam tot mij. Mijn oren waren net als zachte kussentje, die deden voor, alleen de functie om de klank als een extase op te vangen.

Kurt kreeg een droge keel na een uitslaan van zijn of mij bejubelende klank. Snakte naar een slok koffie te nemen. Slupte de koffie tegen het porselein aan. Ze lippen beefde en vibreerde van het geklots van de koffie die hij innam. Het geluid dat het kreeg leek op een bij die in een duikvlucht ging om bij een vogelbadje zichzelf schoon te maken.

Het moment dat het gebeurde keek ik Kurt aan en van mijn ontwennigheid nam een een grote slok koffie en slikte het gelijkt door. De OE klank bulderde in mijn keel.

Maar door het doorslikken van de koffie begreep ik ineens dat Kurt maar een klein slokje nam. De koffie was snikheet. Net toen ik de OE klank tot mij nam kwam er een kort en krachtige klank uit mijn mond. De pijn voelde ik in mijn slokdarm vloeien. En produceerde de letteres AA.

Kurt keek stomverbaasd naar mij. Trost straalde hij uit. Dat ik de OE en daarna AA uitspreken dankzij een innerlijke geweld dat reageerde en spontaan uit mijn lichaam kwam. Het ging allemaal zo snel dat er enige gedachten kronkels van mij naar boven kwamen. Dat je lichaam werkt als een klankkast, maar nog belangrijker is dat je bij het uitspreken een word met je lichaam het krijgt zodanig gevoel. Dat je op een kleine mate teruggeworpen wordt na de basis van jezelf.

Het gevoel opzich, helemaal niks betekent, dat je het moet inschakelen met je lichaam op een klank uit te drukken. Het krijgt een eerlijk oergevoel. Het gevoel dat rechtstreeks vanuit jezelf komt en vooral niet artificeel wordt gemaakt. Is vooral daar als een primitieve stadia. Het kan alleen uit jezelf komen en niet vanaf iemand anders. Het is een moment een gebeurtenis dat dusdanig bestaat uit een kortstondig hapering. Wat iedereen natuurlijk heeft maar er wordt nooit betekenis of bedoeling aan gegeven.

Ik kreeg een ovatie van Kurt en hij dreunde er ook enkele op zijn borst tastende klanken uit. Daarna winkte hij naar de koffiejuvrouw om de betaling tot een voltooiing te laten lopen. Het bonnetje stopte hij in zijn zak. Op een fragmentale houderige manier zei hij me “gedag”. En liep gelijk in een tempo geascleerd.

Sloeg de deur dicht. Met opgegeven hoofd liep ik de winkel uit. Ik voelde me OELALA ! Geen idee wat het was maar het is zo bestemd nog een keer OELALA. Kurt stelt me zeker niet teleur.

Ooooh my Bruucccee

Bruce Nauman - Fountain

Vunzig, kelderieke bezigheden. Ik was er niet zelf mee bezig. Maar ik moest erdoor doorheen. Hoe zal het zijn om een “kunstenaar” te zijn. Het is ranzig en vooral niet door ons zelf belichaamt. Afgestoten nijverheden. Besmet het is besmet. Ik wormde los van het slijk, en drapeerde het nietsvermoedende om me heen.

Mijn heldenzoektocht liep op te klippen als ik het water had gevonden.

Op het eiland zagen de “schimmen” mij niet staan. Het eiland was alleen bewoond door die “schimmen”. Met andere woorden zijn het kolderieke gedaantens die zich bezighouden met het belichamen van ongedefinieerde objecten. Ze zweven raadselachtig door de lucht, en als ze een passante object zien. Vouwen ze zich er helemaal omheen. Gaan dan een paar keer op en neer (horizontaal – verticaal). In die snelheid dat ze op en neer gaan maken een geluid wat lijkt op een stofzuiger die je door nieuwsgierigheid op je neus en lippen zet. Ze zijn dan een met het geabsorbeerde object. Als herkenning spiegelen ze aan het object. Het nut van die schimmen die ongedefinieerde objecten voor hun zelf definieerbaar maken. En het erkennen dat het bestaat, en ik kan er bijna zeker van uitgaan als ze aan het object spiegelen dat ze beweren dat het object ook door hun zelf is gemaakt. Bekwaam zijn ze, over de auteursrechten van moeders aarde en van andere grootvader universum materiele zaken nog maar te niet spreken. Het reproduceren van een ongedefinieerde object. Dag in dag uit zag ik de schimmen bezig zijn. Ze herinneren me aan het zoemende geluid dat ze produceren als ze weer eens boven me hoofd zweven.

Ik werd er akelig van. Ik wist niet of ik hier alleen zat of met meerder personen die anders dan de schimmen het eiland bevolkeren. Ik vluchte steeds maar in drassige plassen om in het hi ha slijk te verstoppen.

Ik wilde mezelf of op een dubbelganger niet betrappen en al helemaal niet vernieuwend zijn. Of helemaal opnieuw uitgevonden te worden. Opnieuw

belichaamt te worden doorde eenzijdige groeperingen. Ik bentenslotte mezelf en als ik me wil presenteren als een “kunstenaar” dan doe ik dat vrijwillig ik wil niet door zielloze schimmen keer op keer belichaamt worden.

In me zak had ik nog een babbelaar liggen, die tuimelde keer op keer ondersteboven als ik ging vluchtten voor de schimmen. Waar hij uiteindelijk weer in me orale veilig toestand verkeerde als ik dorst had.

Maar me speekselklieren hielden toch een keertje op met spuiten. Over spuiten gesproken, in mijn straffe hoedanigheid heb ik nog geneens verteld waar ik vandaan kwam.

Ik zat meters en meters diep onder de grond. De dagen zijn mij voorbijgeschoten en ik kan me niet eens meer herinnern hoe lang ik daar heb gezeten. Toen al had ik hem, de zoet babbelaar gemaakt van aardbeien en softe bessen smaak. Oh ja even proeven, me oren afgevenen van het slijk. In het begin wilde ik alleen maar spuiten. Spuiten zo hoog mogelijk. Maar met wat ?

Daarginds al een paar dagen later sjokte ik door, het klinkt net als een veenlandschap op losse modder voeten. Gedachtes over droge krenten stegen me ver boven me hoofd uit. Ik had dorst. Ik moest en zal de bron vinden. De bron van nieuwe objecten en het eeuwige leven. Waar heel de genises is een keer word uitgeleefd. Zo krachtig en ik voel me nu zo onmachtig als een kunstenaar. Geen woord heb ik nog over en ik heb een enkel behoefte. De glimp opvangen van de Bron. Om de kunstenaar weer nieuwe leven in de blazen waar hij zijn spraakwater kan dorstlessen.

Bruce.

De Schoonmakers

Jeff Wall - Destroyed room

Flits, zelfontspanner wordt ingedrukt. Vlak na de foto is gemaakt werd het decor opruimt. De tl-buizen gingen aan. Klinknkink
De schoonmakers kregen de opdracht om het hele decor op te gaan ruimen. De locatie was in een oude scheepsvaartloods. Het decor (kamer) was in een totale ravage, er lagen overal spullen. Het was een vrouwenkamer. Ik als schoonmaker had nog nooit zoiets gezien. Ik was gewend om allerlei huishoudens schoon te maken. Van rijke grachtenpanden tot carvan woninng aan toe. Maar op een set van een fotograaf was ik nog nooit geweest en dan nog te gaan schoonmaken. Er kropen verschillende lagen van realiteit over elkaar heen.
Het schuimrubber van het matras lag overal door de loods. De andere schoonmaker ging dat als eerste opruimen. Hij was geschrokken van de kracht die op het matras was bewerkt. Bewapend met een bezem en vuilniszak ging hij aan de slag.
Ik dook t wat in het decor afspeelde. Er lagen overal sieraden over de grond verspreidt. Zonnenbrillen, armbanden, oorbellen ect. Het leek wel van meerdere vrouwen zijn geweest een echte style kan je er niet in ontdekken. Met heimwee, dacht ik eraan om ze op de markt stiekem te gaan verkopen. Het waren toch al 2e hands sieraden. Ik kan er een extra zakcentje mee verdienen. Ik vroeg me af of de left-overs van een foto eigenlijk geldwaard ? Nee, het was een onbekende kunstenaar. Dus het heeft waarschijnlijk toch geen kunst histische waarde.
De anonieme collega ging verder met de kleding opvouwen, ik stopte stiekem al de sieraden in me eigen zak.
Mijn gedachtes dwaalden al weer af als mijn vrouw als een viswijf op de markt zich ging gedragen maar er toverde wel een glimlach op mijn gezicht

Winkelende vrouw

Jeff Wall - Destroyed room

Met haar wulpse heupen paradeerde ze op en neer bij de kerkstraat om de hoek. Het was precies 10 uur. De ventilatoren boven de deuren gingen aan, ze wuifde haar haar op en neer. Ze was spreekwoordelijk de “girl on fire”.
Ze had drang om eens lekker haar zelf in het abstract zonnetje te zetten. Hak naar hak op de kinderkoppen. Want kerkstraten hebben ongeloofelijke kinderkoppen. Ze groot en met dikkepuisten van de pubberdekoppen er ook weleens tussen.
Hak, en het spoot omhoog, hak naar gehakt. Dit keer was het niet woensdag. Maar het was de dag van haar oorlogspad. Maar er hing iets in de lucht, een onverwachte tegenovergestelde gebeurtenis maakte de situatie helemaal anders.
Ze moest en zal niks kopen. Nee, was de drang om niks te kopen. De objecten hadden bezit over haar genomen. Het oorlogspad was de veldslag om door een winkelstraat te lopen zonder iets te kopen. Ze was geen consument meer, maar een velvraat van de producten. Ze bezweek er constant over.
Iedereen is deel van het product geworden we hebben aandelen niet alleen op financiële gebied maar ook zeker op sociale drukgebied. Ik ben geen consument schreeuwde ze. Maar het was te laat.
Aangekoekte producten kleefde er al aan haar. Verstrengeld en verbonden viel ze op de grond. De minuut van wansmaak en tranformatie en overheersing is in haar gederven.

Boodschap- penlijst

Marcel Broodthaers - Moules, Oeufs, Frites, Pots,
Charbon, Perroquetts

Op een lente dag rond de week van 26 mei 1966 was ik in een supermarkt in Antwerpen. Direct voor mij bij de kassa was er een man die verschillende etenswaren en kookgereiën aan het afrekenen was. Ik kan niet precies zien wie het was, hij stond de hele tijd met zijn rug naar mij toe.

Hij rekende af maar liet bij het weglopen per ongeluk zijn bonnetje vallen. Na mijn afrekenen raapte ik het desbetreffende bonnetje op. De combinatie van verschillende etenswaren leken mij vreemd in de oren te klinken, als aanwinst stopte ik het in mij zak.

Deze avond ging ik naar een belangrijke expo van een opkomende Belgische kunstenaar in de With wide space gallery. Het bonnetje in mijn broekzak (per ongeluk laten zitten) ging ik naar de expo. Tot mijn grote verbazing zag ik de etenswaren en pannen zelf staan op de expo. Ik ritselde het bonnetje uit mijn jaszak. En vroeg tegen mijzelf of ik nou een werk had van Marcel Broodthaers.

P. 14

Théodore Géricault, vlot van Mendusa, 1818

Niels Goos, showplichtig verspreken, filmstill, 2013

P. 15

Kurt Schwitters, Leiden, 1922

Niels Goos, Showplichtig verspreken, 2014

Niels Goos, Piss of I am a fountain, 2013

Then down a little way
trough the trash
towards where all dark
no begging
no giving
no need no word
trough the scum
to whence one glimpse
of that wellhead

Samuel Beckett, 1966

Joy division, album, 1979

Sieradenwinkel

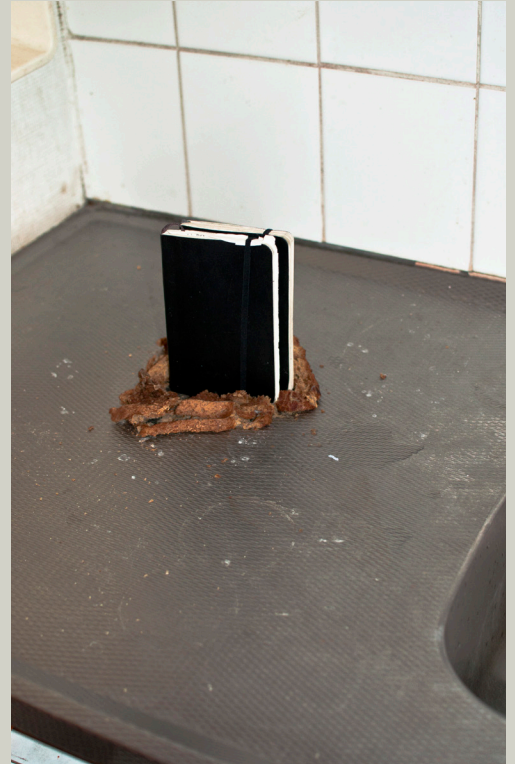
Jeff Wall, Destroyed Room, 1978

Jeff Wall, Volunteer, 1996

Marcel Broodthaers, affiche, 1966

Niels Goos, Taal Eten, 2013

“Laten we de Poezie een te kloten om eens een gedicht voordragen.”

Herman Brusselmans

Aan-geburgerd

We moeten erkennen dat we allemaal kunstwerken Erkennen in ons gedachtes dat we allemaal kunstwerken of fragmentale versies van opgeslagen flarden in ons denkende brein hebben. Zowiezo slaan we allemaal onzin in ons geestekindje uit. De helft mag je zien als troep, vuil van onze uitstodende media cultuur. We dragen er allemaal een steentje bij voor de herkenning van onder andere reclames en nog meer van dat soortgelijke puinzooi. We zijn blij als we bij de koffiepauze in het kantoor kunnen praten over “het gister” uitgezonden Boer zoekt vrouw kunnen kletsen. Het gesprek kan fijn en veilig zijn want het is laagdrempelig en iedereen kan aan deelnemen. Alleen dan wie het heeft gezien het desbetreffende tv programma. Natuurlijk kan het ook over en met het cyberspace gaan. Het filmpje wat knotsgek was en die hebben je vrienden natuurlijk ook zeker gezien en dat dan kan je even vertellen in het gezamenlijke belang van iedereen. Even hard lachen en dan weer verder gaan met de gang van zaken van die dag.

Collectief geheugen:

We hebben allemaal fragmentale en geflinderde stukjes in ons geheugen. Die stukjes van verschillende kunstwerken of andere media leert ons de wereld om ons heen te begrijpen en te steeds op andere verhoudingen te herkennen. Het geheugen werkt als een bron van herinneringen. De herinneringen die je tegenkomt als je het niet verwacht. De onverwachte herinnering, dan werkt je onbewust geheugen op volle toeren. En steeds dorboort het nieuwe verhoudingen aan om anders naar de wereld of objecten te kijken. Het ontstaan van zo’n herinnering kan je in de banaalste toestanden treffen. Het kleinste moment is zeker trefbaar om de enkele kunstwerken te herkennen.

Het collectief geheugen helpt ons aan de herinnering dat we deze momenten met ze alle kunnen delen. De unieke mens heeft allemaal een ladekast waar ze de kunstwerken op andere niveau’s opgeslagen zijn. Dus voor ieder mens zal er altijd een unieke herinnerings ervaring zijn met een kunstwerk. Het werk kan zich anders voor doen dan hij is. In de gaten van de straten of koop je net je mooi

gekleurde hamburger bij de macdonalds daar kunnen ze net tegenkomen. Ieder mens helpt de anders weer een herinnering aan zo houden we de kunst in stand. Want museum en curatoren of prive collectores tonen alleen toch wat ze denken wat goed voor hun is.

Ik voel me altijd bekeken als ik in een museum rondwaal. Alles en iedereen lijkt mij aan te staren. De kunstwerken willen vooral gelezen en begrepen worden, maar boven alles nog gezien worden. Anders zal je ze nooit meer in het museum terugzien. Ja, en amen. Het discours stippelt de historie voor ons uit. Wij zijn de consumenten van het kunst – discours. Wij beleven wat zij tentoonstellen. Ik had liever dat kunst op mond op mond reclame was verspreidt dan in kunsthistorische bundels

Auratransport

Beelden vliegen spontaan om de oren en duiken overal in de beeldcultuur op. Verschillende contexten en dezelfde versie ervan. Het is kopie op en naar kopie. Wat Walter Benjamin zegt over het vergaan van de aura. Ben ik niet mee eens. Er komen steeds nieuwe aura's bij in die contexten. Het beeld vertakt en word onerverdeeld in andere ladenkasten van het menselijk bewust zijn. De nieuwe aura's

Op een regenachtige zaterdag avond ging ik niet alleen naar de bioscoop. Ik had zin in een actie film een actieve film die maar borst vol met androline spoot. Waar de gunfire en de slomo kogels om je oren vliegen. Ik ging naar de reboot van Robocop. De film waar onze Nederlandse regisseur mee bekend is geworden in de aanstekende blitze jaren 80.

Robocop, de zaallichten gingen dempen en de geruislozen digitaal projector projecteerde de film op het doek. Popcornvermaak tot het uiterste. Mijn borst ging tekeer dit keer niet bij het testosteron van het geweld. Nee, bij een kunstenaar die het pure innerlijke geweld naar het witte doek heeft gebracht. Francis Bacon had een kleine bijrol in de film gekregen. De triptiek geïnspireerd op oresteia of aeschylus. Ze hangen in de film boven het bureau van het kantoor. Een kantoor waar ze robot mensen maken met een geweten. De context van het schilderij verschuift naar een scfi vorm.

Het doek waar je umheimlich vage wezens toont in een gekadreeerde ruimte. Opgezet, en getoont voor de buitenwereld waar de onsnapping nog erinzit in een donkergat. Maar de wezens lijken geen morale of emotie bezigheden in zich te hebben. Ze zijn in een conditieloze toestand en lijken een te zijn met de ruimte. Maar ze trachten met een tragedie, een trauma. In de film zijn ze bezig op een robot te maken die wel een morale redennen heeft. Hij moet zich anticiperen op de maatschappij. Hij moet het goede van het kwade te onderscheiden.

In het kantoor waar de schilderijen worden getoont zijn ze daadwerkelijke bezig om een robot te bouwen met een geweten. Die allemogelijken middelen inzet om het "kwade" te bestrijden. Maar de man die uiteindelijk robocop wordt kan nooit meer terug draaien naar de humane werkelijkheid. Hij zal altijd robocop blijven. Waar hij moet vechten tegen innerlijke krachten van mens

en robot zijn. Waar hij een gewetenloze monster wordt van zijn gezin. Die niet meer de "oude" persoonlijkheden in hem terug zien. De gelijkennissen van Francis bacon doek spatten van het scherm af. De worsteling van het transformeren naar een andere (articieele) gedaante is de lijfspreuk van de film/bacon. Had de hoofdrolspeler maar opgelet bij het sollicitatiegesprek in het kantoor waar de Bacon's hingen. Ze geven hem al een voorbode wat hem te wachten staat.

De context verschuiving van Bacon's schilderij naar een sci-film is zeker hedendaags kwestie over ede transformatie van de mens, de mens als artificieel wezen. Waarbij hij misschien ooit terug verleent naar natuurlijk mens te zijn, zonder chips in je lichaam. Met deze gedachten op het schilderij van Bacon's creert nieuwe aura's om bij de bovengenoemde gedachten stil te staan. Waarbij het shock-effect overstijgt in de overdonderde popcornvermaak film.

Life is a(l) Ready made 'afhankelijk'

verwijzen zijn vелеmale ouder dan de mens. Ik zeg dus meer gerechtvaardiger om te bestaan en ons een monoploie toe te eigenen op onze aardkloot.

Alles wat je zegt of doet is in principe reclame. Het uitbrengen van al verbaal kabaal, kan vanzelfsprekend in een slogan terecht komen.

Optimaliseren van al uw vermoeiende klaagzang en de vrolijke noten. Overtuig maar eens dat u het beste voor hebt met de gemaakte mens. Keurslijf is al lang en breed uitgevonden. Ik ben gemaakt, en afgestempeld al jawel.

Het oude spreekwoord, wie als dubbeltje geboren wordt zal nooit een stuiver worden.

Kan hier zeer zeker van toepassing zijn. Ik ben gemaakt en ik zal het wel verder kunnen maken maar zodoende blijf ik toch in eigen fabriceerde omgeving plaatsvinden.

Vertrek maar niet naar een eiland om je eigen boontjes te doppen. Je bent niet gemaakt om alles zelf te regelen. Want in die desbetreffende context verandering wil je graag onafhankelijk zijn. Ook al zijn daar alle subtropsiche versnapperingen aanwezig.

Maar afhankelijkheid is de kern van onze samenleving. En de kern om als wester beschaafd mens te zijn is nu dat de objecten zijn machter over jou zijn dan jij van hun. Want afhankelijk zit het hem in de objecten die ons blijkbaar een individu maken.

Wij als mensen leven met verschillende objecten.

Denk aan I phone, flatsceen tv's, auto's . Deze objecten kenmerken ons wie wij zijn.

Maar toch zijn we allemaal hetzelfde want smartphone's heeft iedereen en er zijn weinig gelijkenissen erin. Vroeger kan je nog een persoonlijkheid zien in de auto die iemand kocht. Maar nu zijn alle auto's bijna hetzelfde. Maar we willen toch graag een eigen individuele uitstraling hebben.

Het komt omdat de objecten bezit hebben genomen van ons. Wij kunnen niet meer zonder ze. En soms hebben we ook nog schuld aan objecten in vorm van afkoop. De objecten zijn consument van de mens geworden. De objecten zijn daarbij ook ouder als de mens zelf. De grondstoffen waar ze altijd naar

3 Objecten leven langer als mensen. De grondstoffen waarbij de objecten zijn gebouwd zijn namelijk al oer-oud. Maar meestal verwijzen ze niet meer naar het oer-bestaan. Ze verwijzen naar het "nieuwe" en het gepolijste. Maar het nieuwe is niet nieuw het verwijst altijd naar de oude grondstoffen die erin verwerkt zijn.

Werk Analyse

*Jeff Wall – Destroyed room Reclametiek
Ik ben een schoonmaker, winkel*

Een kamer, een doodgewone jaren '80 kamer. In een oogopslag is alles binnenstebuiten gekeerd. Haar motief? geen idee. Ze was misschien iets kwijt, haar sleutels of haar portefeuille. Maar er is zeker een mate van een verlies van controle geweest. Een aanranding. Om terug te keren om de sleutels of iets anders persoonlijks. Toch zie je in het beeld niks persoonlijks liggen. Geen bewijs of het wel echt van iemand is. De spullen en objecten lijken gewoonweg bij elkaar geraapt. Er zit geen lifestyle in het beeld om het zo te noemen. Geen persoonlijke keuze van haar spullen. Wat natuurlijk een beetje vreemd is voor een jonge vrouw met zo veel spullen.

Een detail van het werk zijn haar sieraden. De verschillende objecten die daar levenloos liggen. Geen persoonlijk stijl in te herkennen. Beetje art-deco en met de jaren '70 en '80 door elkaar. Een mix van verschillende stijlen. We herkennen allemaal deze sieraden bij onze vrouwen of vrouwen die we hebben gezien. Met een gemiddelde leeftijd van veertig jaar. Het is mijn keuze om ze te zoeken, bij elkaar te brengen. Jeff Wall gebruikt grote lichtbakken als verwijzing naar de Billboard reclame. Ik met dit beeld een stapje verder gaan niet alleen de verwijzing naar reclame maar ook de verwijzing naar consumptie gedrag. En letterlijk het interieur van een sieraden winkel nabootsen.

Ik wil orde scheppen in het beeld. Orde van de details die wij zijn ontgaan. De details die het voor mij weer tastbaar maken. De tastbaarheid kan ik weer terugbrengen in de nieuwe context van mijn beeld. De tastbaarheid en 'persoonlijkheid' die iedereen bij zich draagt, ofwel de vrouwelijke mensen onder ons (zie: Winkelende vrouw). Het aankleden van het fysieke. Orde scheppen in het chaos van uwe sieradendoosje.

Diagonaal benaderen ervan. De schilders of in het bijzonder Jeff Wall houden van diagonale composities. De lijn van het diagonale is kenmerkend voor de foto's van Jeff Wall. In het ophangen en orde scheppen van in het

bijzonder de sieraden wil ik in een diagonale lijn werken. Om zo weer een verwijzing te maken naar de schilderkunst. Meneer Diagonaal.

Het beeldje op de kast, verwijst naar Nikè van Samothrake, de vrouw die onoverwinnelijk is. Ze bevat vleugels om mee te vliegen en is zo vrij als een vogel. Ze is het enige object in de foto van Jeff Wall dat onaangetast is gebleven en vestigt daarmee de hoop op het vrouwelijke.

In het schilderij, de dood van Sardanapalus, van Eugène Delacroix is de vrouw een mak haasje voor alle mannen. Ze is juist geen toonbeeld voor de strijd.

In mijn werk zie je een jong model dat op de catwalk loopt. Zij is weergegeven op drie foto's naast elkaar. In de eerste foto staat zij te shinen met haar mooie glansrijke goudbruine jurk. De tweede foto lijkt ze in een neerwaartse valbeweging te komen. In de laatste foto vangt ze zichzelf op. Ze is net gered van de valpartij, net niet gevallen, of alweer aan het opstaan?

Mijn keuze voor deze de foto die verwijst naar het beeldje op de ladekast van Jeff Wall wordt getoond in een mededeling bord. Het bordje is een middel om communicatie overdracht te bewerkstelligen. Het duidt op iets. De de foto in het bordje plaatsen is een stap naar een communicatie overdracht. De communicatie van het 'falen' zou je letterlijk kunnen opvatten. Het glansrijke falen.

Het moment van falen, of het controleverlies zit ook in de foto van Jeff Wall. Dat is voor mij het belangrijkste van de foto. En ik wil dat graag terugbrengen in mijn werk als een hoogtepunt, met als middelpunt de glansrijk falende de vrouw.

ART AS ART. ART FROM ART. ART ON ART. ART OF ART. ART FOR ART. ART BEYOND ART. ART-LESS ARTIFICE.

De illusie van onze “kunst”, is geen ruimtewezen of natuurkundige begrippen aan te pas gekomen. We hebben het zelf over ons heen geroepen. Het woord kunst is Kunst en kunst is altijd als kunst.

Bepaalde geestelijke gehandicapten merk ik op de oer drang in hun te hebben. Ze creëren een eigen persoonlijke pure illusie van ons bestaan. Ik geloof daarbij dat hun leven op het randje van het pure leven en door ons aangegeven artificieel leven. Het artificieel leven zit het erin dat we hun het leven vorm geven. We creëren een leven voor hun. Ze kunnen nooit echt “vrij” leven.

In de kunst algemeen kan ik daar een parrallel mee trekken. Ik ben geboren in een tijd waarbij alles in de kunst is overgeanalyseerd. Het kunstboek is een boosdoener ervan. Het is voor mij al artificieel geworden. Ik had het liever gewild dat het als mond op mond reclame was dan een kunstboek.

Ik probeer met de geestelijke handicapt hun de bovenstaande zin aan te leren (Art in Art is Art as Art). Uit hun hoofd te leren. Het moet een repeteerde oefening worden. Een drang wat ze steeds meer onder de knie krijgen. Een basale oefening. De oefening is misschien wel belangrijker dan het eind resultaat. De oefening kan mislukkingen laten zien, en fouten. En een onvolkomenheid dat ik wil veruidelijken.

Het woord ART is het werk. Een werk dat ik graag wil overdragen aan minder verstandelijke mensen. Moeilijk om het woord ART te begrijpen. Maar je kan het wel nabootsen in verschillende emoties of vormen. Maar gaan trachten de emoties wel eerlijk of juist te zijn ?

26-2-2014 Performance Les

Les performance kunst met de diva, Marina. Ze is de ster van de soap die iets doet met het lichaam. Iedereen heeft er wel een mening of er een ontroering over. Ik heb haar voorgesteld aan mijn theater groepje. Iedereen gelooft in haar. Ze is de perfect brug voor theater en performance kunst.

Ze hielden van haar en konden direct hun emoties tonen en haar voelen in het werk THE ARTIST IS PRESENT.

WE ARE PRESENT.

Les-brief

Ik geef jullie een korte inleiding in chronologische volgorde over performance kunst in de vorige eeuw.

Bauhaus.

Bauhaus was een kunstschool in Duitsland.

Verschillende kunstvormen met elkaar vermengen net zoals als theater en kunst.

Begin van de kunst en theater in een stroming/ Bauhaus.

In de jaren 30' gaat kunst en theater met elkaar versmelten. Het triadische ballet. Het worden levende objecten, ze lijken wel van een andere wereld te komen.. aliens.

Verschil tussen theater en kunst in het nu vanaf de jaren zestig

Na de 2e Wereldoorlog, dus ongeveer in de jaren zestig wilde kunstenaars iets nieuws, en gingen geen schilderijen of beeldhouwwerken meer maken. Want er brak een nieuwe en andere tijd aan.

Ik laat jullie nu 3 voorbeelden zien hoe kunstenaars zich uitten, en met de verschillen die te maken hebben met theater. Het gaat hierom: over je emotie tonen naar het publiek, vertrouwen in elkaar hebben als speler, en een verhaal overbrengen.

Het verschil zit hem in dat het met kunst het vaak echt is. In theater neem je vaak een rol aan van iemand anders, en rol die word gespeeld door jou. En je volgt aanwijzingen op van de regie.

In de beeldende kunst licht de regie helemaal in je eigen handen. Je speelt het niet, het is echt wat je toont. Bas jan ader.

Uitleg

Conceptuele kunstenaar, het idee is belangrijker dan het uiteindelijke beeld.

In theater wordt er vaak daadwerkelijk een verhaal verteld. Een verhaal met een duidelijk een beginpunt en een einde.

In de beeldende kunst is dat niet, het gaat vaak door. Bijvoorbeeld als de kunstenaars door uit houdingsvermogen het niet meer kunnen en dat het dan afgelopen is. Het publiek kan dan ook gewoon wege- lopen als de performance nog niet afgelopen is. Of het kan ook acuut stoppen zonder dat het publiek het door heeft.

Ik laat jullie 2 fragmenten zien van dezelfde Performance is het hier en nu.

Marinaarthe artist is Present

Bow marina, het is echt en het gaat om vertrouwen in elkaar ze spelen met leven en dood.

Overeenkomsten. Muziek en geluid en licht. Technische aspect.

Ik probeer kunst en het dagelijkse leven met elkaar te combineren. In mijn eigenpraktijk.

Hele dagelijkse voorwerpen kunnen ook kunst worden als je het bijzonder maakt en speciaal. Je kan er eigenschappen aan toevoegen. Zoals verdriet, of blij,

Kan jij misschien een object uitbeelden?

Geluid, beweging,

Hoe beweegt een hamer, of een schaar, stoel

12-3-2014 Filmen Art in Art is Art as Art
Lesbrief 2

Hebben jullie nog onthouden wat beeldende kunst is? En wat het met je kan doen? hebben jullie nog iets onthouden van de les van 2 weken geleden?

Waar we de vorige keer over hebben gehad? Performance kunst? Hebben jullie nog over nagedacht deze weken? Mee naar huis genomen?

Ophangen Art in Art is Art as Art (bord iemand rondlopen)
(gekopieerde, en de handschrift)

1. Begin klassikaal opzeggen
 - Daarna in een rij opstellen.
 - Een voor een filmen. Ik ga ze verbeteren met taal.
2. Kris kras in de zaal. (filmen wat loser) met ze allen zingen.
 - van stil naar harder.
 - Ik ga er tussen staan en ik ga mee met hun en steeds harder)

3. Toon de emotie. Verschillende emoties. (bord rondlopen)

Boos	– Pijn
schaamte	– Angst
Sexy	– Verliefd
Blij	
verdrietig	

Camera komt en dan moeten ze hun emotie tonen.

Eind – werk bespreking.

Wat vonden jullie ervan? Hebben jullie nu gevoel dat het beeldende kunst of theater is?
Mijn idee? Het woord kunst?

Onwetend en totaal niets vermoedend wat het eigenlijk betekend. Het had iets weg van aasgieren die naar hun prooi van grote hoogte afdalen en vervolgens per ongeluk op een chocopaashaas stuiten. Het verloop van de film is de grote prooi. Dat dienst staat van de kunst. De dienst van het vangen van informatie. Informatie overdragen naar mensen die niet weten wat het precies betekent. Ik probeer ze op een overtuigende manier het woord kunst over te dragen. Protesterend, goed of fout, gingen ze in een protestmars voor de kunst van nu.

Echter, door de herhaling wordt het een vraag welke inhoud dit woord nu eigenlijk heeft. Een legitieme vraag binnen het kunst-discours. Hedendaagse kunst heeft nog geen weerslag gemaakt in deze maatschappij. Daarmee te zeggen dat het nog in bepaalde mate rondzweeft en geen vaste bodem heeft gevonden. Het protest dat hier wordt uitgevoerd is ook niet voor of tegen. Het gaat enkel over de weerslag over kunst binnen de kunst.

‘Presenteren en de toeschouwer bekeren’

De bezoeker die zich beweegt door mijn presentatie zal zich realiseren dat hij op dezelfde manier loopt en tuurt als, wanneer hij zich op een onbekend landschap bevindt. Maar hij kent de impressie van het landschap natuurlijk wel. Misschien een keer op tv of in een reismagazine gezien. Maar die herkenbaarheid maakte hem wel nieuwsgierig naar persoonlijke invullingen die hem alleen opvallen binnen de kaders van het landschap. Een persoonlijke ervaring die een hoger doel heeft dan de bekende impressie van het landschap.

In de ruimte van presentatie is het creëren ons van een context voor mij belangrijk. Ik wil elke keer een andere context tonen waar mijn objecten zich in kunnen bevinden of waar zij naar kunnen verwijzen. De context kan verschillen van een buitenruimte zoals het bouwen van een muur, tot het verwijzen naar een sieradenwinkel. Zodoende aap ik bestaande ruimtes of plekken na. De bestaande ruimtes of plekken zijn plekken waar we allemaal mee bekend zijn. Ruimtes of plekken die verwant zijn met het alledaagse. Zo creëer ik mijn eigen landschap binnen de witte muren. De objecten die ik erin plaats verwijzen vaak net zo goed naar de ruimte of plek. In het werk over Jeff Wall beschrijven zo de objecten zelf dat zij zich in de context van een sieradenwinkel bevinden. De ruimten die ik creëer staan in contrast met de ruimte binnen de kunst-context. Deze zie ik als een lege witte ruimte. Een non-ruimte waar nog niks in is beschreven. Een neutrale ruimte. Een ruimte waarin contexten gecreëerd kunnen worden. De kunst-context gebruik ik om voor de toeschouwer een handvat te creëren om mijn werk te interpreteren en te duiden. De onbepaalde gastvrijheid binnen de kunst-context is mijn referentiekader, hier kan alles. De kunst-context kan ik gebruiken om mijn strategieën zichtbaar te maken, door middel van haar isolement. Het spelen en het oprekken van de grens van de kunstcontext liggen in mijn onderzoek.

In de presentatievorm ben ik altijd op zoek naar de verhoudingen tussen de herkenbare contexten en de kunst-context. Het is een speelveld dat constant beweegt tussen beiden factoren. Binnen de objecten zelf speel ik ook met de verwijzingen naar de herkenbare context en de kunst-context. Om iconische beelden te gebruiken uit het kunst discours en die te vermengen met dagelijks objecten krijg je een doeltreffend en in your face beeld. Ik stel vragen over de grens en de samensmelting tussen het dagelijkse en daarmee de rekbaarheid van het kunst discours.

Het is handig dat, voor je op reis gaat naar een onbekend oord, je een kaart van de omgeving te kopen, met als doel niet te verdwalen. Het geeft de reiziger een inzicht over zijn omgeving of context. Hij weet dan waar hij of zij moet zijn om zich in zijn levensbehoeften te voorzien. De reiziger spreekt de taal van de omgeving niet, hij moet zijn wegwijs vinden door middel van de kaart en zijn handgebaren. De behoeftes om een veilig onderkomen voor de nacht te vinden is essentieel. Dit geldt natuurlijk ook voor voedsel voor als hij de volgende ochtend op doorreis gaat.

Dit verhaal staat voor mij in relatie met de plattegrond met titels die ik wil aanbrengen bij mijn werken. Zodoende kan ik de bezoeker meer inhoud en context geven. De titel verwijst vaak naar een actie of handeling binnen het werk die heeft plaatsgevonden. De titels kan een werk openbreken en je met een andere blik naar het werk laten kijken. Ik wil als maker graag alles in de hand houden en op deze manier sturing geven aan de toeschouwer en zijn interpretatie. Een juiste titel is dus noodzakelijk, zij is op de plattegrond weergegeven in de legenda.

De toeschouwer verwant de reiziger die continu op de plattegrond moet kijken of hij of zij wel bewust is van de omgeving. Als hij bewust is van de omgeving en de context begrijpt dan kan hij mijn werk beter lezen.

Thomas Struth, Museum photographs, 1989-2002

Marcel Proust, Op zoek naar de verloren tijd, Combray, 1913

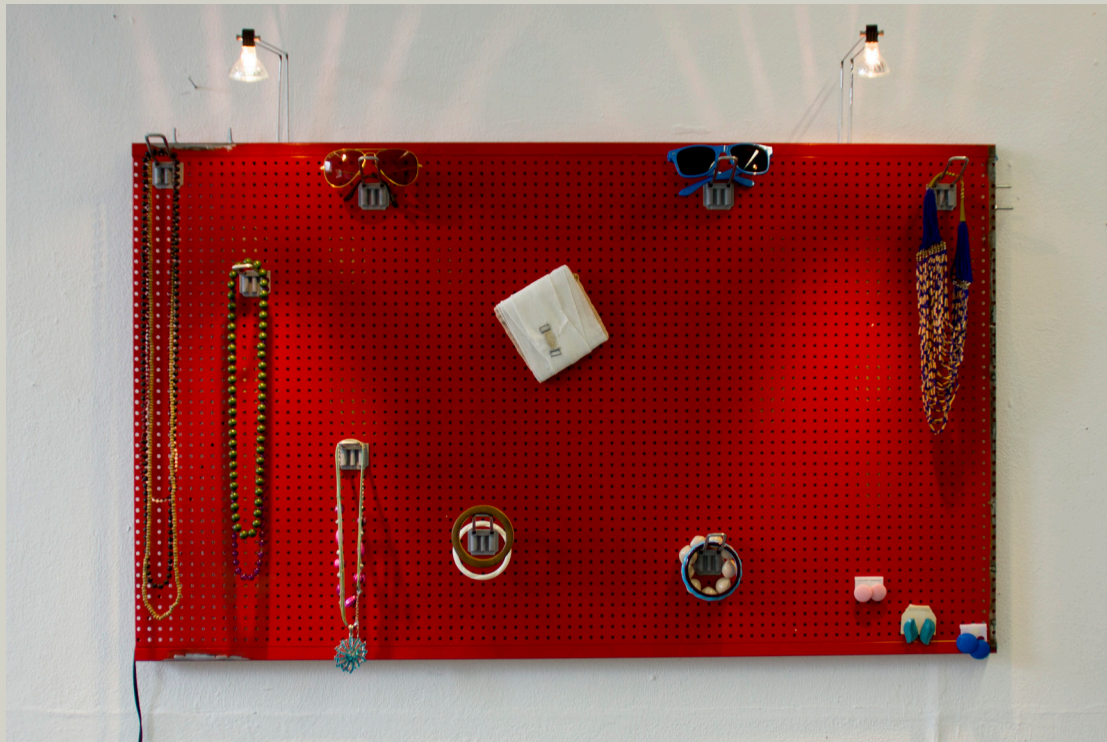
Filmstill, *Robocop*, 2014

“(...)of the same copy of the same original? The topology of today’s networks of communication, generation, translation, and distribution of images is extremely heterogeneous. The images are constantly transformed, rewritten, reedited, and reprogrammed as they circulate through these networks and with each step they are visually altered. Their status as copies of copies becomes an everyday cultural convention, as was previously the case with the status of the original.(...)”

Boris Groys, *Politics of Installation*, 2009

Niels Goos, *Life is a(l) Ready made*, 2014

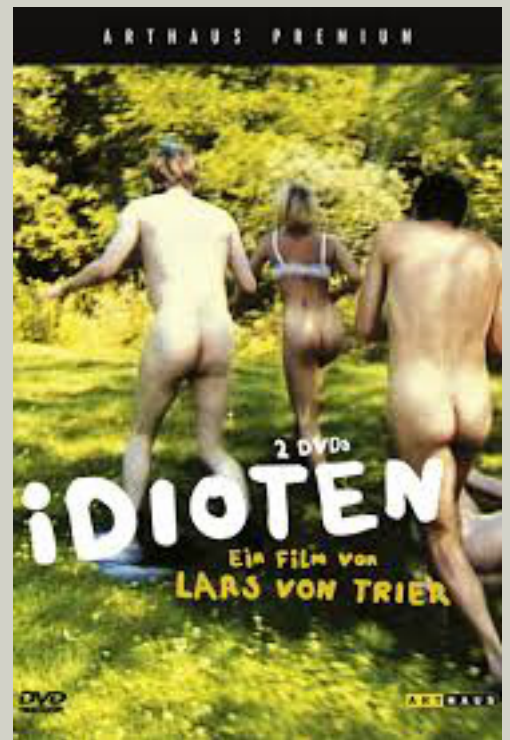

Niels Goos, "Please tidy up this set of the room for me", he said to his Persian cleaning-lady, 2014

Words in art are words.
Letters in art are letters.
Writing in art is writing.
Messages in art are not messages.
Explanation in art is not explanation.

AD Reinhardt, Art in Art is Art As Art, Selected Writings, 1950-1960

Lars van Trier, The Idiots, 1998

Niels Goos, in proces, 2014

"(...)The movement of a visitor through the exhibition space remains similar to that of someone walking down a street(...)

Boris Gorys, Politics of Installation", 2009

Niels Goos, Gehabitateerd in Geconserveerd, Geduldig = Reiken naar het Blauwe, 2014

De woning in Amsterdam

Na de Acedemie

En ik wil zeker niet alleen zonder meetbare satutuen functioneren, want dan ben ik helemaal lost in de poespas wereld.

Ik behoed me ervan om niet niks te gaan doen. Ik wordt er best onrustig van als ik straks geen atelier praktijk meer heb zoals op school met alle faciliteiten vandien. De focus ligt straks om ook een beweeglijk en rommelige atelier ruimte te creeren. Het moet mij voldoende voeden in materiaal en het intellect geven. Ik ben er van bewust dat ik straks geen hout/metaal werkplaats meer is. Daarbij pas ik mijn objecten erook op aan. Ik mag nergens afhankelijk van zijn. Na de acedemie ga ik verhuizen naar de grotere stad Amsterdam. Ik wil mezelf gaan verzuipen in de grote stad. De nieuwe inmpulsen creeren over het dagelijks misfit zijn. Ik ben dan al helemaal de misfit want ik ben een Brabantse boeren jongen.

Het atelier zie ik voor me als een kopie van de atelier ruimte die ik op de acedemie heb. De ruimte van ongeveer 12m2. Intern is dat voldoende voor mij. Grootschalig werk is niet mijn behoefte maar een combinatie van kleinere werken wel. Alleen, wil ik dan wel een rustige en geconcentreerde conditie wilen maken voor mijn tekentafel. Hier in de acedemie is een grote chaos en dat wil er ook vaak mee ingesleurd worden in de rondslomp van mijn atelier. En dat wil ik graag proberen gescheiden houden. Het kan een pap van werk worden en daar moet ik mij eigen voorbehoeden. De versassing effect voor mij moet er constant inzitten.

Extern wil ik veel meer op pad zijn en het cliché verdwalen in de stad mijn eigen maken. Dat wil ik als nieuwe voeding dienen voor mijn werk. Ik zet mij dan in de positie van de misfit zoals ik hierboven heb beschreven. Daarna ga ik grote wandel routes creeren naar het galerie circruit om mijn weer te beïnvloeden wat er in de buiten wereld gebeurt en de mensen die erook ronddwalen. Het voelt dat ik in de acedemie tijd te weinig tijd heb gehad om buiten de acedemie me eigen te verhouden en te reflecteren. En daar op gebasseerd directe keuzes te maken.

Daarna nodig ik ook oud student van de acedemie uit of kunstenaas vrienden om op gezetten tijden een babeltje de maken in mijn atlier. Ik ben bang om helemaal alleen gelaten te worden. Want de mede mens voedt mijn atelier praktijk.

